

Boos

Tot op de huid
Christiaan Bakker

Mevrouw Van Woerden is vanochtend ‘vanwege onrust’ toegevoegd aan het spreekuur. Het is de keurige, vrolijke, goed verzorgde dame van 74 jaar. Een paar weken terug heb ik haar gezien met plekken in het gelaat. De voorgeschreven zalf dient ze drie weken te smeren. In eerste instantie spreken we af het alleen op de neus te doen, zodat ze rustig de reactie kan aanzien. Want die reactie kan heftig zijn!

De actinische keratose - door de zon veroorzaakte verhoorningstoornis - ontstaat in de loop van het leven en bloeit als onkruid in een tuin. Maar zodra deze in aanraking komt met de medische speurhond is

het snel gedaan. De crème richt zich op te rap of anders delende cellen. De uren van deze boosaardige schuinsmarcheerdere zijn geteld en er wordt korte metten mee gemaakt!

De cellen en dus ook de huid die uit deze cellen bestaat, gaan kapot. Stuk. Weg. Wond. Zoals een collega wel omschrijft: ‘als een rauwe biefstuk’. Maar het mooie is: de crème is verfijnder dan Sherlock Holmes. De normale, rustig delende cellen blijven onaangeroerd. En daarna rest een gave huid.

Nu is het wel zo, dat vaak - net als bij mevrouw - alle gelaatcellen evenveel blootstelling hebben gehad aan de zon. Tijdens het Anne-

maria Koekkoek als kind, het rond de speeltuin hangen als puber, het eerste zonnebaden als jongvolwassen, de wandeltochten als volwassene; en tijdens het tuinieren als senior. Kortom: de kans dat niet alleen de celletjes waar de huid ruw is reageert op de crème, maar ook een boel van de buurcellen (die met het blote oog nog niet zijn veranderd, maar stiekem al wel) is aanwezig.

Mevrouw Van Woerden komt vandaag binnen met een bont gezicht aan korsten en roodheid. Oorlog op de huid! „Oh dokter, ik durf eigenlijk niet te komen.” Dat begrijp ik goed; het ziet er - zo midde in het behandelproces - altijd heftig uit. Bovendien heeft ze, zo te zien, in plaats van twee wel twintig plekken behandeld. „Oef, hoe voelt u zich?“, open ik voorzichtig.

„Nou dokter, toen ik vorige keer

Bovendien heeft ze, zo te zien, in plaats van twee wel twintig plekken behandeld

thuis kwam, dacht ik: kom op, geen half werk, we gaan ervoor! En nu voel ik me zo stom.”

Even stil, hapering. En dan: „U zult wel zo boos zijn. Kwaad! Dat ik niet naar u geluisterd heb. Hoe ik er nu even bij loop, maakt mij niet uit. Maar u zult me wel zo ontrouw vinden.”

Met een geruststellende glimlach leg ik haar uit dat ik vooral blij ben. Blij met haar verdraagzame reactie

op de - juiste - reactie van de huid. En straks zijn beide, huid en mevrouw zelf, heel blij met het geboekte resultaat, maar nog wel even een week doorsmeren. Zichtbaar opgelucht vliegt mevrouw Van Woerden alweer de kamer uit. „Bedankt, ik ga ze gelijk weer aanpakken!”

Op de gang loopt ze al hoofdschuddend mompelend weg. „Pfjew, hij dus was echt niet boos.”

Ik ren naar de spiegel en kijk enigszins vertwijfeld, maar zo neutraal mogelijk, naar het mannetje tegenover mij. Misschien moet ik het baardje wat vriendelijker scheren en mijn brede (boze) wenkbrauwen toch eens wat uitdunnen. Scheelt een boel onrust, bij alle partijen.

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog bij ziekenhuis Nij Smellinghe in Drachten